

## Arrest

nr. 60 008 van 19 april 2011  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Prizren en heeft u de Kosovaarse nationaliteit. Tijdens de oorlog in Kosovo (1998-1999) kwamen zowel de Servische als de Albanese strijdkrachten uw echtgenoot rekruteren voor de strijd. Op een moment dat u enkele dagen ergens anders ging schuilen, is uw echtgenoot samen met uw dochter verdwenen. U vermoedt dat hij een gedwongen rekrutering is ontvlucht en hebt sinds die dag geen enkel contact meer met hem gehad. U hebt geen enkel idee waar hij en uw dochter zich zouden kunnen bevinden en hebt ook geen enkele poging ondernomen om dit te achterhalen. Voor de oorlog in Kosovo was u onder meer te werk gesteld*

als poetsvrouw bij Albanese gezinnen. U deed uw werk steeds goed, maar werd door de Albanese gezinnen nooit uitbetaald. Soms benaderden de Albanese mannen van de gezinnen waarbij u poetste u onkies. Sindsdien gaat u nooit meer poetsen bij Albanese gezinnen, enkel bij Turkse gezinnen. De Turkse inwoners van Prizren hebben u steeds met respect behandeld. Na de oorlog werd u op straat vaak nageroepen en uitgescholden door de Albanese inwoners. Uw zoon werd zowel op straat als op de Albanese school waar hij les volgde ook dagelijks gepest, nageroepen en geslagen. Na één jaar op een Albanese school besloot u hem over te plaatsen naar een Turkse school, waar hij geen problemen kende. Na de middelbare school wilde uw zoon verder studeren aan de technische hogeschool. Dit is echter weer een Albanese school, waar de problemen opnieuw startten. Bij één incident op straat, enkele dagen voor jullie vertrek, trokken de belagers zelfs een mes naar uw zoon, maar hij kon hieraan ontsnappen. Dit was voor u de rechtstreekse aanleiding om uw land te verlaten. U hebt geen van deze incidenten aangegeven bij de autoriteiten of bij de schooldirectie. U verliet Kosovo en reisde samen met uw zoon naar België, waar u op 18 november 2009 om asiel verzocht. Voorts haalde u nog aan in Kosovo last te hebben gehad van nierstenen, nervositeit en stress. U zocht in Kosovo voor uw gezondheidsproblemen evenwel nooit een dokter op omdat u geen Albanese dokter wilde en omdat u de Turkse dokters niet tot last wilde zijn. Eens in België kreeg u ook last van een bloedinfectie en hartproblemen. U wijt deze problemen aan wat u hebt meegemaakt tijdens de oorlog. U woonde namelijk naast een hospitaal en hebt heel wat gruwelijks gezien. U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas.

### **B. Motivering**

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt rechtstreeks uit Kosovo naar België te zijn gekomen. U beschikt over geen enkel (identiteits)document dat zou kunnen aantonen dat u de afgelopen jaren in Kosovo hebt verbleven. Bovendien laat u op deze manier onzekerheid bestaan over uw identiteit en die van uw zoon. U verklaarde enkel een ongeveer 25-jaar oude identiteitskaart en paspoort te hebben gehad, maar deze identiteitskaart thuis (in Kosovo) te hebben achtergelaten en het paspoort in de auto van de smokkelaar te zijn vergeten. Voorts verklaarde u nooit een nieuwe identiteitskaart te zijn gaan afhalen omdat u nooit documenten hebt nodig gehad. Ook uw zoon zou buiten een geboorteakte nooit over een identiteitsdocument hebben beschikt (CGVS p.3-5). Deze verklaringen zijn echter alles behalve ongeloofwaardig. Ook in Kosovo heeft men immers steeds een recente identiteitskaart nodig voor allerlei dagdagelijkse handelingen. Bovendien bleek uw kennis over een aantal recente ontwikkelingen in Kosovo zeer ontoereikend, wat de geloofwaardigheid van uw beweerde recent verblijf in Kosovo verder onderuithaalt. Zo kon u niet vertellen wanneer er voor het laatst verkiezingen hebben plaatsgevonden in Kosovo, kon u geen enkele Roma-partij of andere politieke partij opnoemen, wist u niet eens bij benadering wanneer Kosovo zich onafhankelijk heeft verklaard of herinnerde u zich niets van de feestelijkheden daaromtrent, kende u geen enkel TV-kanaal uit Kosovo, kende u de president van Kosovo niet – u verklaarde dat de huidige premier Hashim Thaci ooit president was en dat u niet weet welke post hij nu bekleedt. Bovendien was u erg vaag over KFOR (Kosovo Force) en UNMIK (United Nations Interim Administration Mission in Kosovo) en kon u niet verklaren welke hun rol was in Kosovo. Deze internationale organisaties spelen nochtans sinds het einde van de Kosovo-oorlog een voornamelijk rol in het dagelijks leven in Kosovo. Gelet op al bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan het door u voorgehouden recent verblijf in Kosovo (CGVS p.5-6).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde recent verblijf in Kosovo in de periode na de Kosovo-oorlog tot uw komst naar België in 2009, kan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw rechtstreekse vluchtaanleiding, met name de voortdurende beledigingen en pesterijen die u en uw zoon dagdagelijks zouden hebben ondergaan op straat en op school in Kosovo. Uw verklaringen hieromtrent, die beperkt blijven tot boude beweringen, staan volledig op de helling wanneer niet kan worden aangenomen dat u de afgelopen jaren effectief in Kosovo hebt geleefd.

Bijgevolg hebt u niet aannemelijk gemaakt anno 2011 niet terug te kunnen keren naar Kosovo. Er kan in dit verband overigens gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat de actuele veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat

de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en specifiek in Prizren wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt actueel over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Gelet op voorgaande is uw bewering dat u als Roma in het geval van veiligheidsincidenten geen beroep zou kunnen doen op de Kosovaarse politie omdat deze de Roma toch niet helpt en de Albanezen steunt (CGVS p.16) geenszins gestoeld op enig objectief gegeven.

Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw recent verblijf (cfr. supra) kan een dergelijke appreciatie van deze vrees in uw hoofde niet worden gemaakt en verwijst ik derhalve naar de actuele situatie in uw land van herkomst.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is immers gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en

vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het na oorlogse Kosovo.

Ook het onderwijssysteem in Kosovo staat open voor leden van de RAE-gemeenschap, al valt het niet te ontkennen dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Meerdere factoren werken deze situatie in de hand, waarvan de belangrijkste zijn: armoede, een gebrekkig bewustzijn bij de ouders van het belang van scholing. Ook hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Vooreerst is ook inzake onderwijs het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Daarnaast hebben sommige parallelle scholen in Kosovo (scholen die werken met de curricula van de Republiek Servië) de onderwerpen van Roma-taal en Roma-cultuur geïntroduceerd.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene actuele situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Het feit dat u voor de oorlog door bepaalde Albanese werkgevers niet werd uitbetaald en soms zelfs onkies werd benaderd (CGVS p.14-15) zijn problemen die dateren van voor de oorlog in Kosovo – na de oorlog werkte u immers nooit meer bij Albanen (CGVS p.14) – en die bijgevolg bezwaarlijk als een recente aanleiding voor uw vlucht in 2009 in overweging genomen kunnen worden. Bovendien zijn deze problemen onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen gewagen van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen – in Kosovo had u last van nierstenen, nervositeit en stress; in België werden een bloedinfectie en hartproblemen vastgesteld en u bent depressief (CGVS p.4, 17-18) – dient te worden gesteld dat medische redenen op zich niet zonder meer ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U suggereerde dat uw psychische problemen en uw hartproblemen het gevolg zijn van hetgeen u tijdens de oorlog in Kosovo hebt meegemaakt, maar deze boude stelling kon u op geen enkele objectieve manier staven (CGVS p.4, 9 en p.17-18). Dat uw gebrekkige kennis over na-oorlogs Kosovo door deze problemen wordt veroorzaakt, hebt u bijgevolg al evenmin aannemelijk gemaakt (CGVS p.4). Bovendien heeft u niet aangetoond dat u voor de nodige medische zorgen niet in Kosovo terecht zou kunnen. U verklaarde hieromtrent dat u in Kosovo nooit een dokter, bijvoorbeeld een Turkse, hebt opgezocht en dit louter uit nalatigheid (CGVS p.17-19). U dient bijgevolg voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

## **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

### 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Voor zover in het verzoekschrift meermaals om de 'vernietiging van de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag' wordt verzocht en wordt gesteld dat de bevoegdheid van de Raad beperkt is tot een wettelijk toezicht om na te gaan of de administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, dient erop te worden gewezen dat de thans bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen valt onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), zodat het beroep met volle rechtsmacht wordt behandeld.

2.2.1. In een enig middel voert verzoekster een schending aan van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.2. De motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet verzoekster toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten en zij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen. Zij heeft zich hierin laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Rom machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

Dat de bestreden beslissing vaag en nietszeggend zou zijn en louter zou bestaan uit stijlformules mist feitelijke grondslag gezien de motivering van de commissaris-generaal op duidelijke en omstandige wijze werd weergegeven in de bestreden beslissing en zowel de door verzoekster in het gehoor uiteengezette persoonlijke situatie als de situatie in haar land van herkomst in de beoordeling werden betrokken.

Er is een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is. Te dezen staat de beslissing geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

De commissaris-generaal heeft op goede grond geoordeeld dat aan de door verzoekster aangevoerde problemen met de Albanese bevolking in Kosovo, zowel ten aanzien van haar als van haar zoon, geen geloof kan worden gehecht, gezien zij niet aannemelijk maakt gedurende de betrokken periode in Kosovo te hebben verbleven. Immers ontbreekt elk begin van bewijs aangaande haar identiteit en brengt zij geen documenten bij waaruit haar verblijf in Kosovo zou kunnen blijken. Haar verklaring nooit over dergelijke documenten te hebben beschikt, wordt door de commissaris-generaal terecht ongeloofwaardig geacht en in het verzoekschrift wordt deze vaststelling ongemoeid gelaten.

Bij gebrek aan enig schriftelijk bewijs inzake verzoeksters identiteit en verblijfplaats, is het geenszins onredelijk dat de commissaris-generaal de waarachtigheid van verzoeksters verklaringen dienaangaande tracht te toetsen aan de hand van enkele eenvoudige kennisvragen omtrent de plaats waar verzoekster en haar zoon de jaren voor hun vertrek zouden verbleven hebben. Verzoeksters kennis bleek echter dermate ontoereikend dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan haar beweerde verblijf in Kosovo tot eind 2009. De in het verzoekschrift opgeworpen verwijzingen naar haar zwakke maatschappelijk positie als alleenstaande Roma-vrouw en moeder, haar gezondheidsproblemen en het feit dat zij niet politiek actief was, kunnen de vastgestelde onwetendheid geenszins toedekken gezien van haar allerminst een doorgedreven politieke of maatschappelijke kennis werd verwacht, doch de gestelde vragen slechts betrekking hadden op elementen uit haar dagelijkse

leefomgeving. Verzoekster toont overigens niet aan dat haar medische of psychische toestand haar zouden verhinderd hebben om op een normale wijze verklaringen af te leggen.

De commissaris-generaal kon op grond van bovenstaande vaststellingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, aldus terecht besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de problemen die zij en haar zoon zouden hebben ondervonden met personen van Albanese origine en die haar rechtstreekse vluchtaanleiding zouden vormen.

De stelling van de commissaris-generaal dat de door verzoekster aangegeven problemen die dateren van voor de oorlog in Kosovo niet in aanmerking kunnen worden genomen ter staving van een actuele vrees en deze feiten bovendien onvoldoende zwaarwichtig zijn om als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade te kunnen worden gekwalificeerd, wordt door verzoekster ongemoeid gelaten en blijft derhalve onverminderd overeind. Hetzelfde geldt ten aanzien van de motivering van de bestreden beslissing omtrent de aangevoerde medische problemen.

Voor zover verzoekster zich tevens beroept op de algemene veiligheidssituatie en moeilijke levensomstandigheden in haar land van herkomst, onder verwijzing naar een bij het verzoekschrift gevoegd rapport van Amnesty International omtrent gedwongen terugkeer van Roma naar Kosovo, kan worden opgemerkt dat de commissaris-generaal in zijn beslissing erkent dat Roma in Kosovo op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden maar dit niet zonder meer kan gelijkgesteld worden met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dan wel met een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De uitgebreide en gedetailleerde informatie die zich in het administratief dossier bevindt en die samengesteld werd uit een veelheid aan objectieve bronnen, wordt geenszins ontkracht door het door verzoekster bijgebrachte rapport. Uit de informatie in het dossier blijkt immers dat het beleid van de Kosovaarse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en er wel degelijk ernstige inspanningen worden geleverd ter bevordering van deze integratie, onder meer ook op het vlak van onderwijs. Daarnaast blijkt uit de voormelde informatie dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten geboden wordt aan minderheden als toereikend kan worden beschouwd, zoals uitgebreid in de bestreden beslissing toegelicht.

Ook dit onderdeel van de motivering blijft aldus staande en wordt door de Raad overgenomen.

Waar verzoekster nog aanvoert dat de commissaris-generaal talmde bij het nemen van zijn beslissing, zij hierdoor gedurende 14 maanden hoopte op een positieve beslissing voor haar en haar zoon en hier intussen een leven heeft opgebouwd, kan worden opgemerkt dat verzoekster niet aantoonbaar benadeeld te zijn door de duur van de asielprocedure en geen enkele wettelijke bepaling of beginsel toelaat een vreemdeling als vluchteling te erkennen of hem of haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen omdat de asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. De duur van het verblijf in België is derhalve irrelevant ter beoordeling van een asielaanvraag.

Een schending van het Kinderrechtenverdrag van 20 november 1989, doordat geen rekening zou zijn gehouden met de belangen van verzoeksters zoon, kan niet dienstig worden aangevoerd gezien aan dit verdrag geen rechtstreekse werking kan worden toegekend en verzoeksters zoon bovendien reeds meerderjarig was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

2.3. Het voorgaande in acht genomen zijn er geen elementen voorhanden die in hoofde van verzoekster wijzen op het bestaan van een vluchtelingenrechtelijke vrees in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER